

SODBA LUKENDA ŠT. 2 ZOPER REPUBLIKO SLOVENIJO

SVET EVROPE

EVROPSKO SODIŠČE ZA ČLOVEKOVE PRAVICE

TRETJA SEKCIJA

(Pritožba št. 16492/02)

SODBA

STRASBOURG

13. april, 2006

Ta sodba bo postala pravnomočna pod pogoji, navedenimi v členu 44 § 2 Konvencije. Možna je uredniška revizija.

V zadevi Lukenda proti Republiki Sloveniji, je Evropsko sodišče za človekove pravice (Tretja sekcija) v senatu, ki so ga sestavljali:

G. J. HEDIGAN, Predsednik

G. B.M. ZUPANČIČ,

Ga. M. TSATSA-NIKOLOVSKA,

G. V. ZAGREBELSKY

G. E. MYJER,

G. DAVID THOR BJÖRGVINSSON,

Ga. I. ZIEMELE, sodniki,

in G. V.BERGER, kot sodni tajnik Sekcije

na zasedanju za zaprtimi vrati 23. marca 2006 ,

izreklo naslednjo sodbo, ki je bila sprejeta istega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva izvira iz pritožbe (št. 16492/02) zoper Republiko Slovenijo, ki jo je slovenski državlján, g. Franjo Lukenda (»pritožnik«), vložil na Sodišču v skladu s členom 34 Konvencije za zaščito človekovih pravic in temeljnih svoboščin (»Konvencija«) 18. aprila 2002.

2. Pritožnika je zastopala odvetniška pisarna Verstovšek. Slovensko vlado (»Vlada«) je zastopal njen zastopnik, g. L. Bembič, generalni državni pravobranilec.

3. Pritožnik v skladu s členom 6 § 1 Konvencije zatrjuje, da je bilo trajanje postopka pred domačim sodiščem, v katerem je bil udeležen kot stranka, predolgo. Po vsebini se je prav tako pritožil zaradi pomanjkanja učinkovitega pravnega sredstva v zvezi s predolgim trajanjem postopka (Člen 13 Konvencije).

4. Dne 12. novembra 2003 je Sodišče sklenilo, da bo Vladi posredovalo pritožbo

glede dolžine postopka in pomanjkanja učinkovitega pravnega sredstva s tem v zvezi. V skladu s členom 29 § 3 Konvencije je hkrati sklenilo, da je pritožba dopustna in utemeljena.

DEJSTVA

5. Pritožnik je bil rojen leta 1952 in živi v Velenju.

6. Dne 6. januarja 1994 se je pritožnik poškodoval v nesreči pri delu. Pritožnikov delodajalec je bil zavarovan pri zavarovalni družbi ZT.

7. Dne 27. decembra 1995 je pritožnik sprožil pravdni postopek pred Okrožnim sodiščem v Celju zoper zavarovalnico ZT in zahteval odškodnino v višini 4.400.00,00 tolarjev (približno 18.300 evrov) za poškodbe, ki jih je utrpel.

Med 15. januarjem 1996 in 3. decembrom 1997 je pritožnik vložil pet pripravljalnih spisov in/ali dodatnih dokaznih predlogov.

Med 24. marcem 1997 in 9. aprilom 1998 je pritožnik vložil tri zahteve za določitev naroka za obravnavo.

Dne 25. septembra 1997 je bil sodnik, ki je vodil razpravo, imenovan na Višje sodišče v Celju, zadeva pa je bila prenesena na novega sodnika.

Od šestih obravnav, opravljenih med 19. novembrom 1997 in 10. junijem 1998, ni bila nobena preložena na zahtevo pritožnika. Štiri obravnave so bile preložene, ker se priča ni pojavila pred sodiščem.

Na zadnji obravnavi je sodišče sklenilo, da bo izdalo pisno sodbo. Sodba, s katero je bilo delno ugodeno pritožnikovemu zahtevku, mu je bila vročena 14. julija 1998.

8. Dne 22. julija 1998 se je pritožnik pritožil na Višje sodišče v Celju. Prav tako se je pritožila tudi ZT.

Dne 14. aprila 1999 je sodišče ugodilo pritožbam, razveljavilo sodbo sodišča na prvi stopnji in zadevo vrnilo v ponovno obravnavo na sodišče prve stopnje.

Sodba je bila pritožniku vročena 10. junija 1999.

9. Med postopkom ponovne obravnave na sodišču prve stopnje je pritožnik vložil 26. avgusta 1999 in 9. septembra 1999 pripravljalni spis in/ali dodatne dokazne predloge.

Dne 22. septembra 1999 je bila opravljena obravnava, na kateri je sodišče sklenilo izdati pisno sodbo.

Dne 2. decembra 1999 je bila sodba vročena strankam.

10. Dne 13. decembra 1999 se je pritožnik pritožil na Višje sodišče v Celju.

Pritožbo je vložila tudi ZT.

Dne 18. oktobra 2000 je Višje sodišče v Celju zavrnilo pritožnikovo pritožbo.

Sodba je bila 12. decembra 2000 vročena pritožniku.

11. Dne 27. decembra 2000 je pritožnik vložil pritožbo v zvezi s pravnimi vprašanji na Vrhovno sodišče.

Dne 17. januarja 2002 je sodišče delno ugodilo pritožnikovi pritožbi.

Sodba je bila 26. marca 2002 vročena pritožniku.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV ČLENOV 6 § 1 IN 13 KONVENCIJE

12. Pritožnik se je pritožil zaradi predolgega trajanja postopka. Skliceval se je na Člen 6 § 1 Konvencije, ki določa:

»Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih..... v razumnem roku odloča sodišče.«

13. Pritožnik se je po vsebini tudi pritožil, da so bila notranja pravna sredstva, ki so na voljo za predolge pravne postopke v Sloveniji, neučinkovita. Člen 13 Konvencije se glasi:

« Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to Konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti.«

A. Dopustnost

14. Vlada se je sklicevala, da niso bila izčrpana domača pravna sredstva.

15. Pritožnik je izpodbijal to navedbo in izjavil, da dosegljiva pravna sredstva niso bila učinkovita.

16. Sodišče ugotavlja, da je obravnavana pritožba podobna zadevama Belinger in Lukenda (Belinger proti Sloveniji, št. 42320/98, 2. oktober 2001, in Lukenda proti Sloveniji, št. 23032/02, 6. oktober 2005). V teh zadevah je Sodišče zavrnilo ugovor Vlade o neizčrpanosti domačih pravnih sredstev, ker je ugotovilo, da pravna sredstva, ki so bila na voljo pritožniku, niso bila učinkovita. Sodišče opozarja na ugotovitve v zadevi Lukenda, da predstavlja kršitev pravice do sojenja v razumnem roku sistemski problem, ki izhaja iz neustrezne zakonodaje in neučinkovitega delovanja sodnega sistema.

17. V zvezi z obravnavano zadevo Sodišče ugotavlja, da Vlada ni posredovala nobenih prepričljivih dokazov, zaradi katerih bi moralo Sodišče to zadevo obravnavati drugače od uveljavljene sodne prakse.

18. Sodišče nadalje ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena v smislu člena 35 § 3 Konvencije. Prav tako tudi ni nedopustna iz katerihkoli drugih razlogov. Zato je pritožbo razglasilo za dopustno.

B) Utemeljenost zadeve

1. Člen 6 § 1

19. Obdobje, ki ga je treba upoštevati, se je začelo 27. decembra 1995, ko je pritožnik sprožil pravdni postopek na Okrožnem sodišču v Celju in se je končalo 26. marca 2002, ko je bil sklep Vrhovnega sodišča vročen pritožniku. Obdobje, ki ga je treba upoštevati, je torej trajalo skoraj šest let in tri mesece na petih stopnjah sojenja.

20. Sodišče ponovno poudarja, da je treba razumnost trajanja postopka ocenjevati glede na okoliščine zadeve in ob upoštevanju naslednjih meril: zapletenosti zadeve, ravnanja pritožnika in vpletenih oblasti ter presoje, kolikšen je bil pomen sporne zadeve za pritožnika v sporu (gl. med številnimi drugimi viri, Frydlender proti

Franciji, [GC], št. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

21. Po preučitvi vsega predloženega gradiva in v skladu s sodno prakso Sodišče ocenjuje, da je v tem primeru postopek trajal skoraj šest let in tri mesece na petih stopnjah in ga je zato mogoče oceniti kot razumnega. Čeprav je trajalo skoraj eno leto in enajst mesecev preden je bila opravljena prva obravnava, pa sodišče meni, da hitrost postopka, ki je sledil, odtehta začetno zamudo v postopku.

Zaradi tega ni prišlo do kršitve člena 6 § 1.

2. Člen 13

22. Ob upoštevanju svoje odločitve glede člena 6 § 1 Sodišče meni, da ni potrebno proučiti primera v skladu s členom 13, ker so njegove zahteve manj stroge in tako vključene v določbe, navedene v členu 6 § 1 (glej G.C. proti Združenemu kraljestvu, št. 43373/98, § 53, 19. december 2001).

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. razglša, da je pritožba dopustna;
2. razsoja, da ni prišlo do kršitve člena 6 § 1 Konvencije;
3. razsoja, da ni potrebno proučiti utemeljenosti pritožnikovih pritožb v skladu s členom 13 Konvencije;

Napisano v angleškem jeziku ter posredovano v pisni obliki 13. aprila 2006, v skladu s členom 77 §§ 2 in 3 Pravil Sodišča.

Vincent BERGER John HEDIGAN

Sodni tajnik Predsednik